

mijmering

Gisteren zaten we met vrienden aan tafel. We aten Paella, dronken een glas, maakten een ordinair lekkere ijs-boomstam burgemeester en hadden 'goeie proat'. Het was genoeglijk, zinvol en vertrouwd. Met diezelfde vrienden zaten we vijfhonderd weken geleden ook aan tafel. En ook toen was het genoeglijk, zinvol en vertrouwd en hadden we 'goeie proat'. Vijfhonderd weken geleden spoorden zij mij aan om met mijn Mijmeringen te beginnen. Bij elke kroonweek zitten we samen aan tafel. En dat houden we zo, wat mij betreft.

We hadden het over mijn Mijmeringen. De vrienden vinden ze goed, soms wat minder en een enkele keer 'wow'-mooi. 'Dat is het lot van een columnist', zei een van hen, zelf een ervaren schrijver, 'een mens is nou eenmaal niet altijd briljant'. Daar kon ik me in vinden. Ik bracht mijn

twijfels in, soms heb ik die. Moet ik doorgaan? Overvoer ik niet na zoveel jaren? Nemen mijn lezers mijn Mijmeringen niet te veel voor kennisgeving aan omdat ze al zo lang elke twee weken verschijnen? En misschien nog wel het lastigste: ik verander. Hoe ga ik daar mee om en verandert de lezer een beetje mee? Terugkijkend lees ik veel frisse verhalen. Herinneringen, aangedikte ervaringen, knipogen, scherpte soms, de actualiteit gekoppeld aan mijn associaties. Mijn ouders die overleden, kleinkinderen die werden geboren, muziek die altijd zal zijn, gebeurtenissen hoe klein soms ook, die mij prikkelen of verontwaardigd maken. Over veel heb ik geschreven, in herhaling vallen wil ik niet, teveel terugkijken ook niet. Dus sta ik na tweehonderdvijftig Mijmeringen op een kruispunt. Geef ik toe aan mijn toenemende filosofische kijk op het leven - waar ik altijd al wel de neiging toe had - en aan de neiging tot een meer minimalistische aanpak in woordkeuze en opmaak? Met andere woorden: blijft de lezer bij me als ik de tijd haar werk laat doen en me daar niet tegen verzet?

U mag het zeggen. Of niet, dat is ook goed. Ik ga het maar gewoon proberen!